

“लाङ्गली हलीनी च स्यात्” इति गारुडे २०८
अध्याये ॥ हलसमूहः ॥
हलिप्रियः, पुं, (हलिनी बलदेवस्य प्रियः ।)
कदम्बहृत्तः । इत्यमरः । २।४।१२ ॥ (पर्यायो
यथा,—
“कदम्बः प्रियको नौपो वृत्तपृथो हलिप्रियः ॥”
इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ॥)
हलिप्रिया, स्त्री, (हलिनी बलदेवस्य प्रिया ।)
मदिरा । इति राजनिर्घण्टः । अमरः । २।
१० । ३८ ॥ (विवरणस्य मदिराशब्दे ज्ञात-
व्यम् ॥)
हली, स्त्री, (हल्यते इति । हल+इन् । डीप् ।)
कलिकारोष्ठः । इति राजनिर्घण्टः ॥
हली, [न] पुं, (हलमस्यास्तीति । हल+इनि ।)
बलदेवः । इत्यमरः । १।१।२४ ॥ (यथा,
उपदेशगतके । ६८ ।
“क्रुद्धो हली कुरुषां परमुत्थाप्य क्षिपन्नद्याम् ।
अनुनीतस्तदमुचत् क्रोधाविष्टोऽनुनेतव्यम् ॥”)
क्षपिकर्षकर्ता । तत्पर्यायः । कुटुम्बी २
कर्पकः ३ चेन्नौ ४ क्षपिकः ५ कार्षिकः ६
क्षपीवलाः ७ । इति हेमचन्द्रः ॥
हलीनः, पुं, (हलाय हितः । हल+ङः ।)
याकहृत्तः । इति शब्दचन्द्रिका ॥
हलीमकः, पुं, रोगविशेषः । यथा पाण्डुरोगस्यैव
मेदं हलीमकश्चाह ।
“यदा तु पाण्डोर्वर्णः स्यादरितस्यावपीतकः ।
बलोत्साहः चयस्तन्द्रामन्दान्निवत् सृदुश्चरः ॥
स्तोत्रहर्षोऽङ्गमर्दश्च खासट्ठणारुचिस्त्रमाः ।
हलीमकं तदा तस्य विद्यादन्निपित्ततः ॥”
पाण्डोः पाण्डुरोगिणः ॥ तस्य चिकित्सा यथा,
“मारितस्यायस्रूर्ध्वं सुस्ताचूर्णेन संयुतम् ।
खदिरस्य कषायेण पिबेद्भक्तुं हलीमकम् ॥”
सिता तिक्ता बला यष्टौ त्रिफला रजनीयुगैः ।
लेहं लिङ्गात् समध्वाज्यं हलीमकनिहतये ॥
अमृतलतारसकल्पाप्रसाधितं तुरगविडिपः सर्पिः ।
चौरचतुर्गुणभित्तितरेश्च हलीमकार्त्तैश्च ॥”
इति अमृतघृतम् ॥ * ॥
“मधुरैरन्नपानैस्तं वातपित्तहरेर्हरेत् ।
कामलापाण्डुरोगोक्तक्रियाश्चात्रीपयोजयेत् ॥”
अथ सामान्यतः पाण्डुरोगकामलाहलीमक-
चिकित्सा ।
“फलत्रिकाश्च तावासातिक्ताभूनिस्वनिस्वजः ।
जायः चौद्रयो हन्यान् पाण्डुरोगं सकामलम् ॥
ब्रणवचं त्रिफला सुखं विडङ्गं चयचित्रके ।
दार्वी त्वष्टाक्षिकी धातुर्धन्यिकी देवदारु च ॥
एषां हिपक्षिकान् भागवान् कृत्वा चूर्णं पृथक्
पृथक् ॥
मण्डूरं दिगुणं चूर्णाच्छुद्धमश्नन्नभिभम् ॥
मूत्रे चाष्टगुणे पक्ता तस्मिंस्तत् प्रक्षिपेत्ततः ।
श्रीङ्गश्चरमान् कृत्वा बटकांस्तान् यथाम्नि च ।
उपयुञ्जीत तत्क्रेण जीर्णं साकारं भोजनम् ।
मण्डूरवटका स्नेहे प्राणदाः पाण्डुरोगिणाम् ॥

कुष्ठानि जठरं शोथमूर्च्छाश्च कफामयान् ।
अर्शांसि कामलां मेहं श्रोत्रानं शययन्ति च ॥”
इति नृपणपादिमण्डूरवटकः ॥ २ ॥
“किराततिकं सुरदारु दार्वी
सुस्ता गुडूची कटुका पटोलम् ।
दुरासभा पर्पटकं सनिम्बं
कटुविकं वङ्गफलत्रिकञ्च ॥
फलं विडङ्गस्य समांशकानि
सर्वैः समं चूर्णमयायेत्सब ।
सर्पिर्मधुभ्यां वटिका विधिया
तक्रानुपानात् भिषजा प्रयोज्या ॥
निहन्ति पाण्डुञ्च हलीमकञ्च
शोथं प्रमेहं ग्रहणारुजञ्च ।
खासञ्च कासञ्च सरत्तपित्त-
मर्शांस्त्रयोदशहमामवातम् ॥
ब्रणञ्च गुल्मान् कफविद्रधिञ्च
श्वितञ्च कुष्ठञ्च ततः प्रयोगात् ॥”
इति अष्टादशाङ्गलीहम् ॥ ३ ॥
“यवगोधूमशाल्यैश्च रसैर्जाङ्गलैर्जितैः ।
सुहादकौमसुराद्यैरेषु भोजनमिष्यते ॥”
एषु पाण्डुरोगकामलाहलीमकेषु ॥ ४ ॥
इति भावप्रकाशः ॥
हलीशा, स्त्री, (हलस्य ईशा । शकन्वादित्वात्
साधुः ।) लाङ्गलदण्डः । इति मुग्धबोधव्याक-
रणम् ॥
हल्यं, त्रि, (हलेन कष्टम् । हलं+यत् ।) कर्षित-
लेत्रम् । इत्यमरः । २।८।८ ॥ अथ पर्यायः
कष्टशब्दे द्रष्टव्यः ॥ (हलस्येदमिति ।) हल-
सम्बन्धि च ॥ (पुं, हलस्य कर्षः । हल+“मत-
जनहलात् करणञ्च कर्षेण ।” ४।४।८७ ॥
इति यत् ॥)
हल्यं, स्त्री, (हलस्येदमिति । यत् ।) वैकृष्यम् ।
इति केचित् ॥
हल्यः, स्त्री, (हलस्य समूहः । हल+“पाशा-
दिभ्यो यः ।” ४।२।४८ ॥ इति यः ।)
हलसमूहः । इत्यमरः । ३।३।४१ ॥
हलकं, स्त्री, रक्तकङ्गारम् । हला इति भाषा ।
तत्पर्यायः । रक्तसन्धकम् २ । इत्यमरः । १।
१० । ३६ ॥ रक्तसौगन्धिकम् ३ रेचना ४ ।
इति जटाधरः ॥ अल्पगन्धम् ५ सोमाख्यम् ६
रक्तकैरवम् ७ । इति रत्नमाला ॥
हलनं, त्रि, प्रचलायितम् । इति जटाधरः ॥
हलीषं, स्त्री, स्त्रीणां सह नर्तनम् । इति
त्रिकाण्डशेषः ॥ (पुं, उपरूपकविशेषः । तत्त-
त्तयं यथा, साहित्यदर्पणे । ६ । ५५५ ।
“हलीष एव एकाङ्कः समाष्टौ दश वा स्त्रियः ।
वागुदात्तकपुरुषः केशिकीवृत्तसङ्कुलः ।
सुखान्तिमौ तथा सन्धौ बहुताललयस्थितिः ॥”)
हलीषकं, स्त्री, (हलीषमेव । खासं कन् ।)
स्त्रीणां मण्डलिकानृत्यम् । इति जटाधरः ॥
“मण्डलेन तु यन्मृत्यं स्त्रीणां हलीषकन्तु तत् ॥
इति हेमचन्द्रः ॥

एकस्य पुंसो बहुभिः स्त्रीभिः क्रीडनम् । तच्च
रासक्रीडा । यथा,—
“गोपीनां मण्डलौट्यवस्थे हलीषकं विदुः ॥”
इति कीपात् ॥
तत्तत्तन्तु ।
“पृथुं सुहृत्तं मष्टुं वितस्ति-
मात्रोन्नतं कौ विनिस्त्रय्य शुकम् ।
आक्रम्य पङ्कामितरैतरन्तु
हस्तैर्मोऽयं खलु रासगोष्ठी ॥”
इति हरिवंशटीकायां नीलकण्ठः ॥
हलीषकं दन्त्यसकारमध्यमपि ॥
हवः, पुं, (हृ लि होमे+अप् ।) होमः । आश्रा ।
(हृ+“भावेऽनुपसंगस्य ।” ३।३।७५ । इति
अप् सम्प्रसारणञ्च ।) आश्रानम् । अध्वरः ।
इत्यमरः । ३।२।८ ॥
व ह्वः, पुं, कांस्पपात्रे दधिर्मिश्रतामन्नचक्षुषम् ।
इति केचित् ॥
हवनं, स्त्री, (हृ+ह्युट् ।) होमः । इति शब्द-
रत्नावली ॥ (यथा, महाभारते । १।१६८।
३४ ।
“याजस्तु हवनस्यान्ते देवीमाह्नापयत्तदा ।
प्रेक्षि मां रात्रिं दृष्ट्वा । मियुषं त्वामुपस्थितम् ॥)
हवनायुः, [स्] पुं, (हवनमेव भाग्युर्यस्य ।)
अग्निः । इति शब्दरत्नावली ॥
हवनी, स्त्री, (ह्यते+नेति । हृ+ह्युट् । डीप् ।)
होमकुण्डम् । इति त्रिकाण्डशेषः ॥
हवनौर्यं, त्रि, होमौर्यद्रव्यम् । इत्यम् । हृधातो-
रनीयप्रत्ययेन निष्पन्नम् ॥
हविः, [स्] स्त्री (ह्यते+नेति । हृ+“अर्हि-
न्नुचिह्युपोति ।” उणा० २ । १०८ । इति
ह्रिः ।) हवनीयद्रव्यम् । तत्पर्यायः । सामा-
य्यम् २ । घृतम् । इत्यमरः । २।३।२७ ॥
(यथा, महाभारते । १।८५।११ ।
“न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
हविषा कृष्णवर्त्तेन भूय एवाभिवर्धते ॥”)
जलम् । इति केचित् ॥ (विष्णुः । इति महा-
भारतम् । १३।१४८।५२ ॥ शिवः । इति च
तत्रैव । १३।१७।१०२ ॥)
हविची, स्त्री, होमकुण्डम् । इति हेमचन्द्रः ॥
हविरशनः, पुं, (हविरशनं यस्य ।) अग्निः । इति
हेमचन्द्रः ॥ घृतभोजने, स्त्री ॥
हविर्गन्धा, स्त्री, (हविषो गन्धो यस्याम् ।) शमी ।
इति राजनिर्घण्टः ॥ शमीशब्देऽस्या गुणा-
दयो ज्ञायव्याः ॥
हविर्गेहं, स्त्री, (हविषो गेहम् ।) होमकुण्डम् ।
तत्पर्यायः । होत्रीयम् २ । इति हेमचन्द्रः ॥
हविर्गन्धः, पुं, (हविषो हवनीयाय मय्यते इति ।
मन्त्र+घञ् ।) गणिकारीष्ठः । इति रत्न-
माला ॥
हविषं, स्त्री, (हविषे हितम् । हविस्+“ङग-
वादिभ्यो यत् ।” ५।१।२ । इति यस् ।)
घृतम् । यथा,—